

Franciaország

2017. április 30-május 21

Május elsején hajnali 4 órakor indultunk el Franciaország felé Gyomaendrődrről. Hat diák és két kísérőtanár volt. Hornok LászlóLászló tanár urat és Kriszta tanárnőt jól ismertem. A fiúk is a mi iskolánkból voltak.

Az első nap nagyon hosszúnak tűnt, ugyanis 1200 km-t tettünk meg. Többnyire négy óránként álltunk meg, majd körülbelül este hét óra körül értük el a szállásunkat Merlebachban.

Másnap reggeli után korán indultunk, ugyanis tervbe jött az, hogy elmegyünk Párizsba. Az út itt már jóval rövidebb volt, de képtelen voltam aludni a buszban, folyton csak arra gondoltam, hogy ott leszünk az Eiffel-toronymál. Az autópálya mellett láthattunk egy kis ízelítőt Franciaországból és az ott működő mezőgazdaságból. Rengeteg kis farmot láthattunk szarvasmarha- vagy lóállományokkal, vagy dombokat, ahol növénytermesztéssel foglalkoznak.

Párizsba fél tizenkettő körül érkeztünk meg. De szerencsére nem tudtunk egyből Franciaország jelképéhez rohanni, ugyanis egy kissé eltévedtünk. Végül jól jött ki az egész, mert legalább láthattunk a Notre-Damot, és a görög Akropoliszhoz hasonló épületet is. Végül találtunk egy parkolót, s míg tanárnőék elmentek parkolójegyet venni, addig mi idegeskedtünk, hogy mikor megyünk már. Végül teljesen bezsongva indultunk a torony felé. Menet közben megálltunk egy szuvenir boltban, ahol vehettünk mini Eiffel-tornyokat, vagy igazán méretes darabokat is, pólókat, tollakat, bögréket, hógömböket. Miután bevásároltunk ténylegesen elindultuk.

Egyszerűn csodálatos volt! Teljesen hihetetlen és fenomenális érzés volt átkelni a hídon a Szajna felett, és ott állni előtte. És az a sok ember, aki körülöttem volt ugyanígy érezhetett, mert mindannyian csodálva figyeltük. Teljesen elképesztő élete lehet azoknak az embereknek, akik nap mint nap ott vannak és láthatják azt a csodát. De nem csak az egyik oldaláról figyelhettük meg, hanem körbe is sétáltuk. Körülötte a park is elképesztő volt. Egyből mindenki örökítette meg a pillanatot, hogy ott jártak, kattogtak a fényképezőgépek, kisebb-nagyobb csoportoknál készültek a selfiek, közös fotók. De persze egyszer mindennek vége van, és nekünk is mennünk kellett, hiába maradtunk volna még.

Teljesen lázba égtünk, amikor tovább indultunk. Mindannyian a nap eseményeit boncolgattuk és megosztottuk egymással fényképeinket.

Este egy újabb gyomorgörcs állt a gyomromba, hiszen megérkeztünk a végleges helyre ahova elindultuk: Dol-de Bretagne-ba. Teljesen furcsa volt. Olyan volt, mintha egy középkori kisvárosba csöppentünk volna bele. Szinte az összes ház burkolata és a járda is valódi kőből volt. Szent-Sámuel katedrálisa is még jobban azt az érzetet keltette bennem, hogy visszamentük a múltba.

Mivel találkozónk volt az igazgatóval, így hozzá mentünk először. Az üdvözlés után körbevezetett minket. Az iskola teljesen más volt, mint a miénk: egyik előttünk a kereskedelmisek gyakorlati „boltja”; a másik oldalt az igazgatói iroda, majd a „park” végén az osztálytermek álltak. Ha lefordultunk jobbra ott is volt egy parkféleség. Ami ott állt kétemeletes épület volt a kollégium. Körbeölelték fák, bokrok, virágok és ágakból összefont állatok díszítették még. A fűvön gyerekek játszottak egy játékot, aminek a lényege, hogy egy falpra rá tudjanak dobálni kis korongokat. Ha tovább mentünk kiértünk a katedrális mögé, ahol az ebédlő található meg.

Majd elmentünk megnézni az iskola tangazdaságát. Itt szarvasmarha és sertéstenyésztéssel foglalkoznak leginkább, de van nekik egy kisebb bivalyállományuk is.

Ezek után az igazgatóval közösen vacsoráztuk meg. Itt megszokott a több fogásból álló étkezés, és ez most sem volt máshogy. Az előétel zöldségekből állt. A főétel halak, húsok voltak szintén zöldségekkel. Ezután jöttek a sajtok. Tanárnő felkészített már minket lelkileg, hogy a sajtok többségén nemes penész található. Én megkóstoltam a camambert nevezetű sajtot. Nem volt rossz íze, de nem is került a kedvenceim közé. Az utolsó fogás a desszert, ami egyértelműen finom volt. Végezetül a nap végén megkaptuk a szobáinkat, majd tájékoztattak minket, hogy tízkor takarodó van, ha lehet, ehhez alkalmazkodjunk a fürdést illetően.

Másnap szintén idegesen keltem. Hiszen az volt az első munkanapom. A reggelihez hét óra húszkor találkoztunk a kollégium előtt. Reggelinél gabonapelyhet és joghurtot ettem (ami később mindennapossá vált), de azt is alig bírtam letuszkolni. Miután végeztük, az igazgatóval elvittek minket a gyakorlati helyekre. Mindenhol kiszálltunk, és egy kicsit körbenéztünk. Először Leventét, majd Ramónt, Vikit és Lacit raktuk ki. Ezután jöttem én. Amikor tanár úr beütötte a címet a GPS-be, láttam, hogy még elég messze van, így még tovább mentünk. Végül befordultunk egy zsákutcába, ami később kiderült, hogy azaz egész terület a gazdámé. Ahogy mentünk el sem tudtam képzelni, hogy milyen lehet. De ahogy beértünk és elénk jött mosolyogva a gazdasszony, valamennyire elpárolgott a félelmem. Körbenézve láttam, hogy rengeteg szarvasmarhájuk és egy lovuk biztos van. Később kiderült, hogy rengeteg kis nyuszijuk van még ezeken kívül. Gyors bemutatkozás után, előkerült a gazda is. Vele is volt bemutatkozás, majd megvendégelték tanárnőiket kávéval. Végül miután egyedül maradtam, átöltöztem, majd a gazdaasszony, France körbevezetett. Majd elmondta, hogy ki fogjuk terelni a teheneket az egyik mezőre. Elmondta, hogy összesen 85 Holstein-fríz tehenük van. Miután ezzel végeztünk, beleült egy kistraktorba, és mutatta, hogy üljek a lábához, hogy vele tudjak menni. Ezzel a kis géppel kitrágyáztunk. Majd a gazdával, François-val beszalmáztunk. Mire ezekkel végeztünk, fél tizenkettő volt. France-szal elmentük Combourgba vásárolni, ami az ebédhez kell, majd elmentünk a lányáért Margaux-ért. Ebéd után áttereltük egy kis tehenet és az anyukáját egy másik helyre. Ezután

letakarítottuk a fejőházat, és már ott járt az idő, hogy beterelejük a teheneket. Most jött a fejés. Megmutatták, hogy hogyan kell, majd figyelték, hogyan csinálom. Ha elrontottam segítettek, és végül már elég jól ment. Fél hét körül, amikor már majdnem végeztünk, jöttek értem. A diákok körbenéztek a gyakorlati helyen, tanárnő a gazdáékkal beszélt, én meg gyorsan átöltöztem. Még elmentük Feriért, utána gyors elugrottunk vacsorázni, majd megnéztük a város szélén álló követ, ami jelképe is a városnak. Fürdés után vége is volt az első napnak, s este azon gondolkoztam, hogy kár volt izgulni, hiszen minden jól sikerült. Jól telt el az első hét, nem is vettem észre

A második héten a gazdaságban voltam, mindent csinálta, ami a szarvasmahák körüli napi gondozási és ápolási feladat volt. Mindig ebéd után Margaux körbevezetett a birtokukon, megmutatta a nyaralójukat, amit ki szoktak adni nyáron. Igazán érdekes volt ez a hét is, hiszen már már tudtam, hogy mit hogyan kell csinálni.

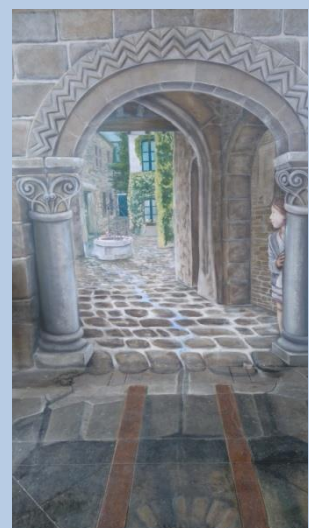
A harmadik hét sem különbözött sokban a másik kettőtől, csak délelőtt kimaradt a trágyázás és ezzel együtt járt, hogy a szalmázás

se volt megcsinálva. Ugyanis délben elvittek engem Saint-Maloba. A tengerparton piknikeztünk, majd elmentünk sétálni az óvárosba, ahol manapság boltok, üzletek találhatóak. Gyönyörű volt az egész. Érezni lehetett az óceán sós illatát. Teljese beszippantott a város szeles, ámbar csodálatos hangulata. De délután folytatni kellett a munkát, és azt is be kellett fejezni, amit délelőtt kihagytunk. Trágyázás, szalmázás, tehének beterelése, majd a fejés. Végül megint eljött a fél hét és menni kellett vacsorázni és a családdal közösen átmentünk a szomszéd farmra, ahol már az első héten is többször voltam.

Elvileg úgy lett volna, hogy szombaton meglátogatom Vikit a másik farmon. Viki

elintézte nekem, hogy az ő gazdájánál lehessek azon a napon és a másikon is. Így reggel már mást csináltam és a szomszéd farmon. De szerencsére itt is mindenki nagyon kedves volt. Itt reggel volt fejés nem este. Mivel az eredeti helyen már szereztem némi tapasztalatot, így azt hasznosíthattam. Miután végeztünk megetettük a tyúkokat, egy nyuszt és a teheneket. Szinte ennyi is volt mára. Ezután elmentünk a gazdasszonnyal, Odile-lal és a fiával Alan-nal a piacra. Igazán érdekes volt. Itt is rengeteg ember volt, de itt kagylót, rákot és egyéb tipikus francia ételeket is árultak. Majd elvittek engem egy kézműves boltba, ahol nagyon gyönyörű műveket láthattunk. Ezek után hazamentünk és vártam, hogy ebédidő legyen. Az ebéd itt is: előételnek zöldségek; főételnek palacsintába göngyölt kolbász; sajtok; végül desszertnek palacsinta. Délután, amíg nem jöttek értem, kimentünk kosárlabdázni. Majd miután jöttek értünk, körülbelül három órakor, elmentünk Laciért.

Mindenki lázba jött, amikor a tanárnőék elmondták hogy lesz közös program Saint-Maloba

megyünk az óceánpartra. Én nagyon vártam. Körbesétáltunk a vár falán, majd az egyik lejáraton lementünk a partra. Majdnem mindenki belement a vízbe. Én inkább kihagytam, csak messziről csodáltam. Ezek után még kagylót gyűjtöttünk, majd egy kicsit leültünk a partra nosztalgiázni. Ez a nap ennyi volt, de akkor is elképesztő emléket hagyott bennünk.

Vasárnap jó sokáig aludhattam. Reggeli után csomagoltunk magunknak útravalót, mert Mont-Saint Michael felé vettük az irányt. Ez egy kis szigetekcske, rajta egy faluval és egy kolostorral. Közös busszal mentünk az összes többi turistával. Rengetege voltak, és így visszagondolva megértem őket. A távolba elnézve rengeteg kisebb-nagyobb csoportot láttunk, ahogy a visszahúzódó víz helyén túráznak. Mi is lementük és egy ideig a várfal körül a köveken keresztül sétáltunk. Majd az egyik feljárónál felmentünk és belülről vettük szemügyre. Nagyon sokszor kellett felfelé sétálni, de nagyon szép volt onnan a kilátás. Az egész napot itt töltöttük, és szinte fájt ott hagyni azt a mesés helyet. De még sok kaland vár ránk, ezért este Vikivel korán lefeküdtünk, hiába aludhattunk másnap megint sokáig.

Hétfőn felkelés után egyből elmentünk a helyi nagy supermarket-be. Itt mindenki bevásárolt.

Délben gyors ettünk, majd megint csinálhattunk magunknak útravalót. Az nap Dinard felé vettük az irányt. A part mentén jó tíz méterrel felette sétálgattunk. Gyönyörű volt innen is a kilátás. Egyszerűen csodálatos a kék színe minden oldalról. Egy párszor lementünk a strandokra

és ott belemehettünk a vízbe. Pár fiú merészebb volt és jóval

beljebb is bemertek menni, de én inkább a sziklán ülve figyeltem. Egyszer azt vettük észre, hogy a dagály egyre csak jön. Ahol jöttünk ott már nem tudtunk vissza menni, így feljebb másztunk a sziklákon. Én még egy kis ideig vártam, amíg teljesen oda nem ért hozzám a víz, majd ezután tovább mentük. Egy másik strandon több időt töltöttünk. Mindannyian felmásztunk a sziklára és napoztunk. Ezek után visszamentünk a buszhoz és Cancale-ba mentünk óriáskagylót gyűjteni. A nap végére teljesen elfáradtunk, így indulnunk kellett, mivel másnap újra munkába kellett állni.

Lényegében a harmadik héten is a farmi dolgokat és munkákat végeztem, a szakmai gyakorlat szerint. Terelés, takarítás, beterelés végül fejés. De néha kiegészült pár egyéb munkával is. Egyik nap szét kellett válogatnom a papírt a műanyagoktól. Le kellett teljesen takarítanom a fejőházat. Fűnyíróval fűvet vágni, lecsutakolni a lovukat, Kikit. A borjúkat megitatni tejjel, majd François-val elmentem szénát venni, vagy műtrágyát, és utána műtrágyaszóróval elmentünk a földjeikre. Megtanítottak, hogy hogyan

kell a kistraktort vezetni, majd azzal egyedül el kellett vinnem pár ládát. Így visszagondolva rengeteg mindent tanultam tőlük, amiért nagyon hálás vagyok nekik mindenért.

A végén volt egy közös buli mindenkiel és a francia gazdákkal, tanárnővel meg a francia igazgatóval. Pohárköszöntő volt, majd utána mindenki elmondta a véleményét, beleértve a „oktatókat” és a tanulókat is. Ezt követően a vacsora közben jó volt a hangulat. Egyszer csak tanárnő rávette Leventét, hogy énekeljenek egy magyar dalt. Ahogy elkezdtek hirtelen mindenki csendbe lett. A franciák nagyon élvezték és nagy tapsal jutalmazták meg őket. A búcsúzkodás volt a legnehezebb: mindenki fájó szívvel engedte el újdonsült ismerősét. Volt, aki sírva ment el, s volt olyan, akik megígérték, hogy keresik egymást. Késő este gyors megfürödtünk, hiszen másnap indulunk haza!

Mielőtt elindultunk még elmentünk az igazgatóhoz elbúcsúzni. Ő búcsúajándékként mindenkinek adott az iskola egyen pólójából. Végül muszáj volt elindulunk. Még utoljára körbenéztünk, és nehéz szívvel hagytuk el azt a számunkra oly kedves környezetet. Habár egy kissé örültem, hogy végre otthon leszünk, de nagyon megszerettem azt a környéket, így ezért fájt annyira ott hagyni. Ugyanúgy, mint az odafele úton este megálltunk, s majd csak másnap értük el a végállomást.

Nagyon örülök, hogy kijuthattam Franciaországba, új ismereteket és tapasztalatot gyűjthettem.

Köszönöm az
és az iskolának, hogy

ERASMUS programnak
segítették ebben.